

РЕШЕНИЕ

№ 3604

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 23.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **2088** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Г. В. В. от [населено място], представлявана от пълномощник адв. Р. И., срещу заповед № 454 от 17.02.2022г. на младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство: МПС с табели с рег. номер СВ 0660 РМ, за срок от шест месеца, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС и два броя регистрационни табели. Жалбоподателят оспорва компетентността на издателя на заповедта изцяло. Твърди, че отнемането на двете регистрационни табели е извършено при съществено процесуално нарушение. Прави се искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. В съдебно заседание, редовно призован не се явява, не се представлява.

Ответникът по жалбата – И. И., младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован не се явява, не са ангажира със становище по жалбата.

Административен съд – София град, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и Областните дирекции на МВР. Със заповед № 513з – 1618 от 26.02.2018г. Директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Жалбоподателят е собственик на лек автомобил „Порше М.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

С обжалваната заповед № 454 от 17.02.2022г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, И. И. - младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС и два броя регистрационни табели. Противно на изложеното в жалбата, заповедта няма за предмет изземването на СУМПС.

Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че субектът на ПАМ като собственик на лек автомобил Порше М.“ с рег. [рег.номер на МПС] е установен да го управлява на 16.02.2022г. в [населено място], като при проверка от контролните органи е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване концентрация на алкохол в кръвта му.

В заповедта е посочено, че нарушението е констатирано с акт за установяване на административно нарушение от 17.02.2022г. Местонарушението е описано в представената по делото докладна записка от 17.02.2022г. и в протокола за ПТП, изготвен от контролния орган по ЗДвП. Отказът на В. да се подложи на проверка с техническо средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта е удостоверен в протокола за ПТП и в издадения талон за изследване.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба, представените по делото заповеди № 8121з – 1524 от 09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи и № 513з – 1618 от 26.02.2018г. на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Посочена е една от хипотезите на чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“, която е самостоятелно основание за налагане на обсъжданата ПАМ.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Твърденията в тази връзка са останали недоказани. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки.

Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а от ЗДвП е собственик на МПС, който при управление на това МПС е отказал на контролните органи да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта. В случая тази хипотеза е осъществена. Съдът

приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния размер, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност. Във връзка с конкретните възражения на жалбоподателя следва да се посочи следното: Отнемането на документите по чл. 165, ал. 2, т. 1, както и отнемане на табели с регистрационен номер по чл. 165, ал. 2, т. 2 не представляват ПАМ, а средство за прилагане на посочената по-горе принудителна мярка, видно от уредбата в ЗДВП и по-конкретно от нормата на чл. 172, ал.2, т. 3. Срокът на отнемането на сквидетството за регистрация на МПС и табелите съвпада със срока на наложената ПАМ и в този смисъл в оспорената заповед не е посочено нещо различно.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която предвижда, че „всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал

критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца не само той лично, но и чрез друго лице да си служи с вещта, която притежава.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена – уредена е със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице, употребило наркотични вещества или техни аналози, е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. За да се гарантира ефективността на мярката законът е предвидил, че собственик и водач на МПС, който отказва да бъде проверено за употреба на наркотични вещества и техните аналози, следва да търпи същите последици като собственик и водач на МПС, за който е установено такава употреба. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от водачи, които са употребили наркотични вещества или техни аналози. Съдът приема, че е налице

справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото и в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Разноски не са претендирани от страна на ответника и следва да останат в тежест на страните, така, както са направени.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. В. В. от [населено място], представлявана от пълномощник адв. Р. И., срещу заповед № 454 от 17.02.2022г. на младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство: МПС с табели с рег. номер СВ 0660 РМ, за срок от шест месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че същото е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: